

ZEMPLÉNI LAPOK.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Főút 9. szám

hova minden a lap szellemi részét illető közlemény, valamint az előfizetési s hirdményi pénzek is küldendők.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Társadalmi hetilap,
főtekintettel Zemplénmegye érdekeire.

(Megjelenik minden kedden.)

Előfizetési feltételek:

Egész évre . . . . . 6 frt — kr.
Félévre . . . . . 3 „ — „
Negyedévre . . . . . 1 „ 50 „
Néptanítóknak és körjegyzőknek egész évre . . . 4 „ — „
A hirdetési díjak, a hirdetési rovat élen látható díjszabályzat szerint számítatnak.

Felelős szerkesztők s kiadótulajdonos társak:

BORÚTH ELEMÉR **HORNYAY KÁLMÁN.**

Heti szemle.

— A kormányválság. —

A csendet, a békés tárgyalások menetét izgalmassá jeleneteket, nagy horderejű határozatok s a kormánypart és ellenzék mérkőzésének nagy színjátéka váltotta föl parlamentünkben.

Három ízben szavazott lényeges kérdések fölött a ház s a számarányok mindanyiszor igen csekély különbséget mutattak.

Az első mérkőzése a pártoknak Frölich képviselő és társai azon indítványának alkalmából történt, mely az utolsó 10 évek pénzügyi gazdálkodásáról s a zárszámadások főbb eredményeiről egy alapos munkálatot kívánt a ház elé terjesztetni a zárszámadási bizottság által és pedig a költségvetési tárgyalások megkezdése előtt.

A kormány elejtetni kívánta azon utasítást, hogy e kimutatás még a budgetviták előtt készíttessék el.

Az erre megejtett szavazásnál 12 szótöbbséget nyert a kormány.

A második mérkőzés Apponyi Albert gróf interpellációja által provokáltatott, melyben nevezett képviselő biztosító nyilatkozatot kívánt a miniszter elnöktől az iránt, vajjon Bosznia közigazgatási szervezésénél a magyar törvényhozás jogai nem fognak-e mellőzötni. — Az interpelláló a miniszternek — szerinte kitérő — válaszával meg nem elégedvén a ház 10 szóval fogadta el a miniszterelnök válaszával s így tekintve azt, hogy 8 miniszter és 3 államtitkár szavazott, az ellenzéki szavazók száma lényegileg többséget mutatott föl.

A legfontosabb mérkőzését a kormánypart és ellenzéknek a kormány által benyújtott s „a 1879 évben hitelműveletek útján fedezendő államkiadásokról” szóló s 100 millió aranyforint megszavazását kérő törvényjavaslat tárgyalása idézte elő.

A pénzügyi bizottság többsége elfogadásra ajánlotta a törvényjavaslatot; a kisebbség azonban különvéleményt jelentett be: mivel a kormány tágkörű hitelműveletek különböző ágaira kiterjedő felhatalmazást kíván, s minden kölcsönnek leglényegesebb feltételéről, az árfolyamról mit sem szól a javaslat s míg így ez által a képviselőház

felügyelete alól kivonatik a kölcsön keresztulvitele s csak általános bizalmatlanságot támaszthat az európai pénzpiacokon a bizonytalanság, — másrészt gyanús dolog, ha a kölcsönnek árfolyama meghatározva nincs ez mutatja, hogy a Rotschild konszortium közvetítésével rettentő drágába fog kerülni a kölcsön.

Annál is inkább ellenzé a megszavazást e külön véleményével mivel e jelzős kölcsönrel az államjavak igen jelentékeny része köttetvén le a parlament részére az ellenőrzésnek okvetlenül fel kellene tartatnia.

Végül azért is elleneztetett e 100 millió frtos kölcsön megszavazása, mivel a kormány oly czélokra, oly befektetésekre kéri a pénzt, melyek még megszavazva sincsenek a parlament által.

S leginkább ezen ellenvetések körül forgott a hosszas vita, melyben az ellenzéknek csaknem minden kitűnősége sikra szállott.

A harcnak vége az lett, hogy a kormánypart által a 100 millió kölcsön 14 szótöbbséggel megszavaztatott. S így a kormány a miniszteri és államtitkári szavazatok levonásával 3 bizalmi szavazattal győzött, mi az előbbi óriási többségek mellett igen nagy csökkenés.

Az ellenzéki lapok véleménye szerint ily kis többséggel soká kormányozni nem lehet s így szerintök beláthatatlan kimenetelű kormányválság előtt állunk.

Uralkodik-e Ujhelyben hagymáz-járvány vagy nem?

Olvasva az e lapok f. évi 4-ik számában megjelent közleményt a hagymáz szereplését illetőleg s különben is gyakran lévén egy idő óta alkalmam hallani, miszerint városunkban azon vélemény van elterjedve: mintha az utóbbi időkben előfordult számos, lázas tüetekkel járó megbetegedések. egy „typhus” járványnak ugyanannyi esetei volnának; — nem bírom megállani, miszerint 33 éves orvosi gyakorlati tapasztalataimra támaszkodva és tisztán s egyedül szülővárosom közönsége iránti önzetlen részvétem által ösztönözötve, — dacára egy hos-

szasabb betegség következtében még gyöngye erőmnek — e kérdéshez hozzá ne szóljak.

Előre is óvni kívánom magam, azon netán ellenem használandó érv ellen, miszerint hosszú ideje távol lévén a működési tértől, ezen kérdéshez — csak mint vak a színekről szövellék; ezt el nem fogadhatom, mert nyilatkozatom bebizonyítandja, hogy az események színvonalán állók és különben is a színek oly vastagon vannak adva, hogy a vak is megláthatja.

Maradjunk nyugodtak és nézzük azt a „Typhust.” Alig képezte még valamely betegség nagy férfaink buvárlatainak annyi tanulmánytárgyát, mint a hagymáz; s ennek folytán annak minden egyes symptomája legvilágosabban van megismertetve, határozottan s legtermészetesebben ecsetelve, műveinkben mintegy fényképezve, úgy hogy a tapasztalt orvos sokszor már a betegség kezdetén az arczáról olvassa le a betegnek a „typhus” diagnózisát.

Különböző alakjai is vannak a hagymáznak, de ezek sem idegenek tudományunk előtt, sőt ez körvonaloza és állapítja meg a has- küteges sat. formákat és azok jellegét. — De szeszélyes, hagymázról nem hallottam, sőt azon állítólagos, majd minden esetben különböző fellépése épen ellenkezik a tapasztalat, a természet törvényével, amennyiben minden járvány jellegét ölt és azt mindvégig megtartja!

Szélten-hosszan halljuk emlegetni még a laikus közönség részéről is, hogy ez, vagy amaz beteg-nél már 39 vagy 40 fokot mutat az alkalmazott hőmérő s így annál a „typhus” constatalva van. Pedig ez távolról sincs így, mert sok más állapot-nál is ily magasra emelkedik a hőmérő.

Már a legutóbbi novemberben a kérdéses bajból gyakorlatomban több esetet kezeltem — csendesen a magam módja szerint, a közönség mel-lőzésével, annak reimitgetése nélkül. Betegeim meggyógyultak. — Orvosi tanácsba is voltam hiva egy urnőhöz, hol a „hagymáz” bizonyításul egy több napi hő jegyzékét a 39-40 fokú hőmérőnek mutatott be az orvos, magam is csak-ugyan 39-40 fokot találtam, de tüzetesen vizsgálva a beteget, megnyugtattam orvost és férjét, hogy a baj nem hagymáz, hanem egy heveny gyomorhurut, háttérben vagy szövethetve váltó-lázal.

Olivér barátunk oly kegyetlen szívvel fente a beretváját.

Hát bizony ez vőlegénye volt a szép Elvirának. — Akár a nevét is megmondhatnám, ha méltóztatnának kívánni; hanem én ezt fölösleges munkának tartom.

Ez az uracs is sejtette már az Olivér szív-fájdalmait; mert hiszen módjában volt arról meggyőződni. Ha egyébb nem is, elárulták volna a szerelmes ifju kinszenvedéseit azok az örökös sé-ták, melyek tenger- „tyukszemnek” lehetnek szülő anyjai. Mit „tyukszem”? — arra is van beretva... És hősünk huszszor-harminczszor defilírozott el egy — szuszra az Elvira ablaka alatt.

Hej, ha ilyenkor az uracsot megpillanthatta, csak egy fente beretváját — gondolatban! Majd ad ő neki: csak kerüljön a kezei közé!...

A szerelmes embert nagy ritkán Fortuna asszonyosság is segíti. Úgy lett.

Hogy-hogy nem: talán az uracs színről-színre akarta látni veszedelmes vetélytársát, már t. i. borbélyunkat: tehát egy délelőtt beállított a borbély-üzletbe — beretválni.

— No most körmeim közt vagy — gondolta Olivér — imádkozz az Urhoz; mert annak a bibor ajknak édes mosolyát, annak az igéző szempárnak delejes tekintetét nem látod, annak a piczi szá-jacsokának csengő szavát nem halod többé — ebben az életben... S míg ezeket gondolta, szikrákat szórtak szemei s elkeseredetten verte a „szappanhabot.”

Az uracs álla már beszappanyoztatott — classice. A gyilkos beretva ott villogott a szakáll tuskéken. Elérkezett a pillanat.

Olivér barátunk egy mély sóhajtást hallatott. Ez a sóhajtás im ezt mondotta: „Isten veled

TÁRCA.

Sohaj.

h! hányszor hányszor gondolok rád
Te édes drága angyalom
S a multakon el-el merengek
Mint bűbájos tündér dalon.
Ugy bánt itt e hü, üres zaj,
Hidegen hagy e csillogás,
Álfény ez csak, — nyomort takargat —
Hazug álarcza — semmi más.

E világ nem az én világom,
Itt én oly idegen vagyok,
S a sürgő-forgó néptömeg közt
Csüggesztett fölvel járdalok.
A kis városba vissza vágyom...
Lelkem esőndjét áhitja csak;
Gondolatim feléd röpülnek
És körülted csaponganak.

Ott vagyok ismét kis szobámban
— Ülünk együtt a pamlagon —
És nézve szép, sötét szemedbe
Ajkad beszédit hallgatom.
De a szó lázas csókba fullad
S karom ittasan át ölel;
Szíveink kéjjel vernek össze...
Forró, izzó gyönyör lep el.

Kocsik robbaja zug fülemben...
— Álmaimból föl rezzenek —
A fájdalom megejtí lelkem
S pilláimon egy könyv remeg,
És míg lassan—lassan alá hull,
Addig mélyen át érezem:
Hogy kis szobádon túl, világ — lét
Minden megszűnik én nekem.

V. Sándor.

Egy szerelmes borbély-legény viszontagságai.

(Félig-meddig igaz történet.)

Irta: Farkas Bertalan.

(Folytatás.)

* * *

A morózus nagybácsi, úgy látszott, hogy nem sokat hederít Olivér barátunkra, a ki a hol csak szerit ejthette, mindenütt nyomában volt a szép Elvirának, mint valami üldöző árny. Hanem hát nem jó mindent készpénznek venni. Az öreg ur látszólag fumigálta a szerelm fertőjében lubiczoló borbélykát; de azért egyszer-másszor mégis csak megfordult az eszében: hogy volta-képen mi az ördög lelta azt a halvány ábrázatu fiatal embert, hogy minduntalan közelükbe furja magát.

— Várj csak, amicze — gondolta magában a nagybácsi — ha nem akarsz tágítani, majd „szétütök közötted.” Azután meg nem állhatta, hogy Elvira előtt is ne szóljon.

— Ez valami eszeveszett bolond lehet — jegyzé meg izgatottan, — úgy bomlik utánad, hogy valóban feltűnéstől kell tartanunk.

— Hagyja a bácsi szegényt — válaszolt a szép nő, — se nem árt, se nem használ; hadd ábrándozzék, míg meg nem hasad a szíve.

Persze, erre aztán jót nevetett a morózus nagybácsi.

Hanem tán azt is szükséges volna elmondanom, hogy ki volt légyen az az uracs, kire

Az e szerint alkalmazott kezelés mellett a beteg nyolczadnap mint lábadozó fölkel.

Erős hitem, meggyőződés és tapasztalatom alapján állítom — mint azonnal még két fontos érveléssel fogok — hogy a mostanáig szerepelt esetek nem hagymázak, hanem heveny gyomorhurut — háttérben vagy szövetségbe váltó lázzal!!!

Hogyan gyógyulnak mégis ezen hagymázosok? Chinint kapnak és pedig bőkezűleg — hagymáz ellen, miáltal a váltóláz elmarad, de a gyomorhuruttal? ekinlódik a szegény beteg hetekig, még a sok Chinint is kénytelen lévén leküzdeni, holott ezen betegség helyesen és erősen megtámadva 12-14 nap alatt meggyógyul a legtöbb esetben —

A mi tehát a „járvány“ címét illeti, annak értelme ezek folytán iselényeszik, de különben is halva született gyermek.

Állításom támogatására említettem két fontos érvelést az, hogy majdnem naponként érintkezve két orvossal, k nek egyike különösen az utóbbi hetekben nagyon sok beteggel foglalkozott, nem láttak typhust, hanem igenis több esetét az általam kórhatározott bajnak.

A másik legnyomatékosabb érvelés az, hogy köztudomásilag a hagymáz — ha valahol föllép — az alsó osztályból toborzza áldozatait, ott vehetvén legkönnyebben erőt, hol lakás, élelem, ruházat hiánya — szóval a nélkülözések minden neme már kedvezően előkészíti számára a talajt: — a megyei kórházban tehát, hol ezen osztály betegjei menedéket keresnek, szoktak az első és legszámosabb esetek észlelés alá kerülni; az utóbbi négy hó alatt pedig, megjegyezve, hogy mindig fekhelyein felül zsufozásig tele volt — egyetlenegy hagymázos beteg sem került észlelés alá, de igenis számos esete a gyomorhurutnak váltólázzal!!!

Ugy hiszem nem szóltam mint vak a színekről. Legjobb meggyőződés alapján bátoríthatom polgártársaimat teljes lelki nyugalomra. — Vessünk fátyolt a „hagymáz járvány rémképére!“

Dr. Schön Vilmos.

Népnevelés.

Figyelmeztetésül

a t. cz. szülőknek, az időszaki „Iskolai-Értesítő“-ről.

(Vége.)

Ebből kiindulva, ha a t. cz. szülők elégtelen tanjegyet, vagy rossz erkölcsi jelzést látnak az értesítőben, úgy tekintsék azt, mint hű tanut, ki arról tesz bizonyosságot, hogy gyermekek hanyag volt; épen azért a bajt megelőzve azon kell lenni, hogy a valódi szülői szeretet leleményessége által idejekorán szorgalmassá változzék a téveteg és lomha tanuló.

Ebbeli kötelemét nem mulasztja el a tanoda sem; de tudjuk, hogy e tekintetben legtöbbet tehet a szülői okos föllépés, mely a hibák dédelgetését csak azért nem ismeri, mert gyermekének jövője lelke és szíve mélyén fekszik.

Szeretettel rója meg tehát minden szülő a hanyagságot gyermekében s keltse föl benne a munka szeretetét már csak azért is; mert ez mindenkit diszesít, míg amaz nem csak kárba sodor, de meg is pirit; nem igen kell vagy lehet hinni a hanyag tanulóknak, mert ez legtöbb esetben rossz

lelkem bájdus ideálja!.. Isten veled világ ragyogó gyémántja!.. Isten veled imádott hölgy!... Ha enyim nem lehetsz, nem léssz a másé sem. — Meggyilkolom őt kit utamban állott, levágom, mint bivalyt a mészáros s azután... azután meggyilkolom magamat. Persze ez el sem is maradhatott volna.

Már éppen marokra fogta szerszámját a végzetes mütetre; de egy infáms légy — melyet a mély sóhajok közben elfelejtett elkurgatni, olyat csipet orra hegyén, hogy a gyilkos instrumentummal önkénytelenül megkarczolta az uracs géjét.

— Püff!.. A régi kovás-mordály nem ad nagyobb hangot, mint minő borbélyunk czipferblattjan elcsattant. A ház omlott-e össze, az ég szakadt-e le, avagy muszkák érkeztek a városba s azok sütöttek el ágyut: aligha tudta volna hamarosan megmondani. — Ideálja csak az imént lebegett szemei előtt, most egyszerre tizenkettőt is látott..

Bizony „nyaklevés“ volt az, még pedig a javából. A csattanásra a princípális ur is figyelmessé lett s lenézve lóditotta fölére a szegény ifjut s még azt is mondta neki: „ostoba.“

Ez már elviselhetlen volt. Ellenfelétől „nyaklevést“ kapni; ellenfele fülei hallatára „ostobának“ nevezettni... Na már ezt a borbélyszív sem képes eltűrni. Megszégyenülten kapta kalapját s kirohant az ajtón.

Nincs más mit tenni: vagy vízbe öli magát... vagy... Eh van még egy utolsó mód! Azt is meg fogja kísértetni. — Tehát élet vagy halál!... (Vége köv.)

tanjegyet hazugsággal, illemsértő rágalommal igyekeznek sépíteni, minek természetesen okos szülők előtt semmi értéke sincs.

Ne hagyják magukat félre vezetetni a t. cz. szülők az által sem, hogy fiok kezében könyvet, tollat látnak naphosszant; mert sok esetben megtörténik, hogy más tesz az ifju, mint a mit szigoruan tennie kellene; az ilyen növendék csaknem olyan, mint a ki mit sem tesz, tehát hanyag ő is; mind hanyag az, ki vállalt dolgát nem a kellő időben s nem úgy teszi, a mint bírja. Az ilyen munkás here és mindaddig igényli a szülői éber megfigyelést, míg be nem bizonyul, hogy a mit tesz, nem a kötelesség teljesítésének rovására történik.

Igy gondoskodván és örködvén a szülő, kettős jót tesz gyermekével: nem híven neki föltétlenül, hazugsághoz nem szoktatja, másrészt meg szorgalomra serkenti, s azt éri el, hogy tehetséges fia a tanév végén különb, mint volt, s jó bizonyítvánnyal jutalmazza meg szülői éberségét s kamatostul visszaadja a tanítás busás költségeit. Örködjék tehát minden szülő gyermeke előmenetele fölött s tartsa azt, mit a biblia így fejez ki: „légy rajta s alkalmasan és alkatlanul, ints, kérj, dorgálj teljes türelemmel és tudományjal!“

Időszaki levén az iskolai értesítő, meg kell jegyezni még, hogy az év végén kapandó bizonyítványra alig van, s csak némely esetben, befolyása; nem egyébre való az tehát, mint arra, hogy értesítse a t. cz. szülőket: dicsérendő-e vagy épen sarkaladó gyermekök.

Igy tekintvén az értesítőt, lehetetlen azt üdvös eszköznek föl nem ismernünk azon csekély eredmény mellett is, melyet eleddig maga is tapasztalhatott a magas kormány, mint látja és tudja azt több tanfőru azon közönyben, mely még itt-ott nyilatkozik.

Volt ugyanis oly szüle, ki fia tanügyét csak akkor tartá megvizsgálni érdemesnek, mikor már a segíthetés későn volt; ez a jövőben megszűnhetik, ha a t. cz. szülők gondos ápolóként a rájuk váró kötelem úgy teljesítik, mint ohajtja alulit, ki sajátos érzületénél fogva minden ifjat meg akar óvni a veszedelemtől; de meg azért is; mert tudja, hogy „a ki a veszedelmet szereti, abban vesz el.“

Az itt mondottak után világos, hogy hová akarnak czélni e figyelmeztető sorok, melyeket a nemzetek apostolának, sz. Pálnak eme soraival zárunk be: „Mindent megpróbáljatok, a mi jó azt tartásotok!“

Karácsonkor és a husvét szünetek alkalmával kap egy ily értesítőt minden tanuló; ekkor van tehát ideje, hogy számon kérjék azt a t. cz. szülők; ekkor emelhetik ki fiokban a szorgalmat buzdítás által kitartásra ösztönözvén; ekkor róhatják meg a megrovandót, mit hogy minél kevesebbeknek kelljen tenni, ohajtom; de szívesen megjegyzem, hogy ez, ohajtás csak úgy valósulhat meg teljes mértékben, ha nem csak a gondos házi nevelés eszközlését; hanem fia értesítőjének látamozását is egyik fontos kötelemének tartja minden szülő már csak azért is, mert „az okos bölcsesége, hogy értse az ő utját“ S.-a.-Ujhely, január 1-én 1879.

Kovács János,
gymn. igazgató.

Borászat.

Mád, február 1-én.

A hegyaljai borpiacok üzletforgalma a lefolyt hóban még mindig nem javult oly mérvben, mint azt a termelők érdeke meg kívánná s még mindig csak sovány eredményeket mutat fel.

Igy természetesen az idej termés árában sem jelezhető jelentékenyebb emelkedés idáig. Az élénkibb kivitel azonban mindenesetre megfogja hozni, az áremlelkedést, mivel örömmel jelenthetjük ki, hogy napról-napra jobban szilárdul azon reményünk: miszerint sok jó s a külföldi kivitelhez megkívánt minden kellékekkel bíró idej borok találhatóak kivált prima termelőknél, kik elég gondosan kezelték a szüretet s vagy még eső előtt vagy legalább csekélyebb esőzés közben takarították be terméseiket.

Az így szüretelt borok kifogástalan szomorodni borokká válnak, — szépen tisztulnak s jó ízűek.

Az esőben szürt borok érték-minősége alacsonyabb; azonban a rendszeres és tiszta pinczekezelés ezeknél is kipótolhatja a hiányt. Nagyon ajánlható ily boroknál a seprőről való mielőbbi lefejtés, melyet aztán rövid időre egy második lehozásnak tanácsos követnie. Ez által a sajátos idegenszerű íz eltávolittatik, gyors fejlesztés idejzetik elő s a borok tiszta színt kapnak.

Az idej borok minőségéről s fejlődéséről szólva nem állhatjuk meg, hogy ki ne fakadjunk a számos ellenséges körülmény ellen, melyek a bortermelésre és kereskedelemre nehezdednek.

A mostoha időjárás által előidézett hátrányok mellett ez idén még nehezebben elviselhetők e folyton szaporodó s növekvő kalamitások.

A drága munkabérel szemben a napszámosok munkaideje ezek által évről-évre rövidebbre szorítottatik; a hordó méreg drága; — a szüreti költségek óriási mérvben felszökkened s e bajokhoz társulnak még a vasutak aránytalanul magas szállítási tarifái; a nagy kiviteli vám; Oroszország csekély értékű rubeleinek disagiója s a tanusított és gyártott borok elviselhetlen versenye.

S ezekhez hozzá kell még adnunk a Hegyalja speciális nyomasztó pénz- és hitel viszonyait. A magyar korona területén alig van vidék, mely jobban érezné szükségét, egy olcsó és bő pénzforrásnak, alig van gazdasági ipar és kereskedelmi ág, mely inkább várná lendületét idegen tőkék segítségével, mint Hegyaljának szőlő mivélése és borüzlete. Mert míg egyéb nyerstermények, gabnáműek és más vidékek borai többnyire már a termelési első esztendőben készpénzért vásároltattak; addig mi kénytelenítettünk gyakran több éven át tartani s érlelni borainkat s ha megvásároltattak a külföldnek 6—12 havi hitelt is engedni. Szőlőink évi kiadásai is felette fjóval nagyobbak más bortermelő vidékeknél, a nélkül, hogy amazoknak terméseit mennyiségileg is megközelíthetnénk.

És mégis mindezeknek daczára, a Hegyalja egészen önmagára van hagyatva. Panasz hangzik mindenfelől; segítség nem érkezik sehonnét! Pedig jó akarattal és váltetett igyekezettel sok bajon lehetne segíteni:

Első sorban, a Hegyalja pénzügyeinek feladata, egészséges olcsó hitelt teremteni, mert azon vizsgálomati hitel, melyet nagyobbresze pénzügyeinknek, pesti bankoktól vagy bankároktól élvez, ugy az illető intézetekre, mint saját hitelkereső feleire nézve is mig egyrészt drága, másrészt veszedelmes és káros is; miután ezen tőkék nemcsak, hogy 8—9%-be kerülnek magoknak az intézeteknek, de fájdalommal tapasztalhatjuk elégszer, hogy a pestiek rendszerint akkor vonják vissza vidékünk pénzét, mikor arra legnagyobb szükségünk lenne, t. i. vagy szüretkor, vagy pedig általános országos pénzkrisiseknél. Ez aztán nálunk mindig a legnagyobb válságot idézi elő, ugy az intézetekre miut a telekre nézve, kik váratlanul s hirtelen tömeges visszafizetésekre szorítottak. Igy tehát Hegyalja felett folytonosan a Damokles kardja függ. — Ezen viszás állapotot tovább törni nem lehet, nem szabad. Van út a győkezes orvoslásra.

A szabadalmazott osztr. nemzeti bank megszűnven speciális osztr. közzgazdászati politikát követni, és átkovácsoltatván „osztrák-magyar“-bankká joggal várhatjuk több érdekeink figyelembe vételét. Az a fő, hogy ne szalasszuk el a kedvező alkalmat és időpontot, de hassunk oda collectív lépésekkel: hogy a Kassán felállítandó „osztrák-magyar-bank“ fiókja számba vegye mostoha pénzügyi helyzetünket és feleljen meg hivatásának valamint vidékünk jogosult kívánalmainak

Ha pedig a tétlenség, az indifferentismus vádja alól még most se akarunk menekülni, akkor: „Schwimme, wer schwimmen kann; wer plump ist gehe unter.“

Z. Z.

Vidéki levelezés.

Szerencsvidéke 1879 febr. 3.

Társas életünköl az élénkség teljesen hiányzik. Oka nem egyedül a kedélyekre mindig nyomasztóbban nehezülő anyagi viszonyok, hanem e mellett két nemzeti betegségünk is, a szétvonás és a hiúság. Szerencsen jelenben, két sőt három olvasó egylet pang „casino“ néven. Az itteni szép számu értelmiség által kezdetben egyetértőleg alakított és szép jövőt ígérő egyletből sokan — egy ingyen helyiség ígérétéül elvakitva — kiléptek s új szerveztek Ugy véljük, hogy ha valaki a helyiséggel nem volt megelégedve: a közgyűlés utján elégtételt szerezhetett volna maga és vélemény társai ohajtásának, így azonban az egész mozgalom nem egyéb, mint pár vendéglős vetélkedése, melynek a legközelebbi időkben maga az eszme fog áldozatul esni.

Dalidóink közül megemlítjük a szerencsi önkéntes tüzoltó egyletét, mely hogy a nemes intelligencia viszálykodása miatt nem sikerült: a hasznos egyletre anyira kár, a menyire nem válik Szerencs városának dicsőségére!

Volt e télen pár társas vadászat is közepeszerű eredménnyel.

Megyaszon e hó 2-ára viradó éjen egy kis dobszai 29 éves legényt Harkányi Frigyes ur erdőkerülője föbbe lötte. A legény testvéreivel a megyszói erdő közelében a nevezett éjen nyulakra „lesett.“ Hasonló szándékkal bolyongott ott az erdő kerüöl is, egy nem régen szabad lábba helyezett fegyencz, ki, állítása szerint, nyulnak váltte az ott guggoló ifjat, s alig 5—8 lépésnyi távolból ugy oda durrított, hogy a fojtás is át hatolt a szerencsétlen ifju nyakcsigolyáján. Inkább hihető, hogy rá akart ijeszteni, s elvenni tőle a fegyvert: de az atyafi akarata ellen czélzott. Az ifju a kis-dobszai lakosok közt egyik legvagyonosabb földmivelőnek, Hejczei Pálnak fia volt.

Pár hét előtt egy a megyszói pinczék közt magát tele ivott fiatal ember **lagyott** meg a nevezett erdő közelében.

E hó elején farkasok csavarogtak Megyaszon körül, sőt egy még a helységbe is belátogatott. Az ellene indított hajtás eredménytelen volt. Azolta nem mutatja magát.

Ő felsége magán pénztárából a megyszói árviz károsultak számára 500 o. é. frtot ajándékozott. A község előljárósága egy rövid de classikus szép hála irattal köszönte meg ő felsége a király kegyét.

r. l.

Borkivételünk emelése érdekében a Bor. lap szerkesztője Molnár István egy hirdetés mellékletet indít meg. E melléklet három nyelven u. m. német, francia s angol nyelven három hasábról fog birni s meg fog negyedévenként ingyen küldetni a világ minden jelesbb vendéglőseinek s egyáltalában mindazoknak, kik nagyobb borkészletet szoktak bevásárolni. E lapban hirdetheti boreladását minden magyar bortermelő szövetség s pinczeegylet, ha a reá eső tér szerint a lap fenntartási költségéhez járulni kész. Az első szám február hóban jelenik meg; miért is nevezett szerkesztő mindazon termelőket, szövetségeket s pinczeegyleteket, kik hirdetésí rovatot kívánnak maguk számára nyitni, felkéri: miszerint ebbeli szándékukat vele még február hó 15-ig tudatni sziveskedjenek. A jelentkezéshez minta küldetik. Minden bejelentő a hirdetés kisebb vagy nagyobb térfogata szerint egyelőre 3—5 frtot sziveskedjék beküldeni, mely javára beiratván, a hirdetés után elszámoltatik s esetleg pótoltatik vagy visszaküldetik. Eddig a hirdetésre jelentkeztek: Korizmic László, Morócz István, Nádosy Kálmán és a budai pinczeszövetkezet.

Nyilatkozat.

A „Zempléni Lapok“ 1879. évi 6-ik számában egy erdész kötelességmulasztásával, nevezetesen a veszély óráiban végig dözsölt dáriddal van indokolva a bodrogközi árvíz katasztrófa.

Mint hogy a körülmények találkozása, — bár ott csak „bizonyos erdész“-ről van szó s én megnevezve nem vagyok — csak az én személyemre vonatkoztatja ama közlést, — addig is míg a közlő helyezi: vajjon azon válságos szerencsétlenség az én személyes mulasztásomban leli-e csupán magyarázatát, kötelességemnek ismerem az alábbiakat nyilvánosságra hozni saját reputáczió érdekében s hiszem is hogy a „Zempléni Lapok“ tisztelt szerkesztői méltányosnak fogják találni abbéli buzgalmat, ha a katasztrófa és a személyes hanyagságom közt létező feltevéseket részletesb mozzanatokban fogom megvilágítani.

Az Istvánnapi lakoma — mert csak keresztnevről lehet szó — a naptár tanúsága szerint csak december 25-én folyhatott; a Tisza december 27-én kora reggel törte át a védgátat. Bármily tag e két esemény chronikus kapcsa, mindazon által bővebb tájékozás céljából szükségesnek találok feljegyezni mindkét napi elfoglaltatásom történetét.

December 25-én délután 4 óráig este 9 óráig Boronkay György szakaszmérnök úrral a tárkányi vonalon foglalkoztunk, mig nem Füzy Károly, Szentmihályi Lajos, Hidegkövy Elek és Rikly Mihály urakkal ugyanott találkoztam, a szakasz mérnök ur elrendelése szerint — kinek-kinek őrvonal jelöltetett ki. Ezen felosztás után a tárkányi és a nekem osztályrészt jutott agárdi vonal találkozási pontján levő, s központi természeténél fogva élelmszerek elhelyezésére legalkalmasabb Várba tértünk vacsorázni és megültük lázas sietséggel, ki állva, ki felöltöztetve, a famosus dáriddal.

Még 10 óra sem volt, midőn a veszély lehetőségének aggasztó nyomása alatt elváltunk s kiki éjjeli őrzőjára sietett.

December 26-ikán nappala veszély nélkül mult el. — Este 8 órakor mentem a Várba, miután még 8 óra előtt Szentmihályi Lajos csendbiztos úrral a végzetes szakadás közelségében találkoztam volna; de még ekkor is az árveszélynek minden látásza nélkül. A Várba érve, ott találtam Dobé Bertalan urat, ki alig hogy bevégezte tanulságos oktatásait a gátszivárgás természete felől, 1/2 órákora egy ör csakugyan szivárgást jelzett Hidegkövy és Rikly urak vonalán, hova az éppen halottak kezelésének megfigyelése céljából az urakat elkísértem s a veszélyes pont csakugyan sikerrel zárattam el. 1/2 órákora elváltam Dobé, Hidegkövy és Rikli uraktól s agárdi vonalon tettem őrzőjáromat, hol mindedig veszélyt nem észleltem s róla jelzést nem vettem. Már 1 1/2 órai gyalog utat tettem a Bordakorondig, hol rosszul éltben kimerülve, Tóth István és Deák örök által igazolható tanúság szerint, egy ör künyhóba tértem s egyuttal Dobé Bertalan urat értesítettem, hogy vonalon a Bordakorondig semmi veszélyt nem észleltem. — Némileg magamhoz térve, újból vonalon forogtam, hol Hidegkövy és Rikly urakkal még éjjel 1/2 órákora találkoztam. De kimerülésem aggályos lett magamnak is, miután veszélyes nyomokra nem akadtam s vészhirességet nem kaptam, elvánszorogtam a Várba, hova kora reggel hozták hírt a katasztrófát. A kétségbeesés ijedelmével rohantam a megfigyelésünk után éppen nem sejtethet vészhelyre; ott összerokadva, lábaimra semm álltam január 11-kéig, a mint azt kezelő orvosom, Dr. Frieder Zsigmond ur bárkinek bizonyíthatja.

Nem tagadom, hogy ismeretem körén kívül eshetett a védgátaknak, az enyémmel alaposabb kezelése; ámbár a mindig e téren foglalkozó örök szakismerete sem fődözte fel a veszély nyomait.

Készséggel bevallom, hogy betegségem gyanú növekedése alkalmából hivatalos értesítést kellett eszközölnöm állapotomról; de jóllehet a helyzet égetőnek sehol sem látszott, a leghetésebbet akkor sem mulasztám el s Barati József erdőkerülőt a Bordakorondtól azonnal elküldtem, hogy vo-

nalomon helyettem szigoruan örködjék mig erőhöz jutva újból helyt állhatok.

Nem tagadom, sőt ismételtelen ismerem el ebbeli mulasztásaim horderejét; de hogy kötelességemet, melyet egyenes küldetésen kívül a Bodrogköz együttes érdekének humanisuma rótt rám — könnyelmű s a veszélyek percében még a legközönségesebb jellemben sem fogamzó lakmározási hajlamért adtam volna fel ez ellen szívem és becsületelem egész erejével tilakozom!

Bély, 1879. febr. 4.

Golmecz István,
erdész.

*) Sajnálatunkra szolgál, hogy a név említése nélkül közszájon forgó hír közlése által egy derék és önfeláldozó egyénnek kellemetlenség okoztatott. A felelősség az ama hirt, mint pozitívumot említő tudósítót terheli.

Egyletek, társulatok.

A „s.-a.-ujhelyi dalárda“ folyó hó 5-én tartotta meg évi rendes közgyűlését.

Mielőtt a gyűlés lefolyásáról röviden megemlékeznék: örömmel regisztrálhatjuk, hogy az eddig szétvált elemek újra tömörültek az egylet zászlója alá s ez idő szerint már egy önálló, életrel való egésznek képeznek. Annál szivesebben említhetjük pedig ezt fel; mert meggyőződésünk, hogy dalárdánktól, mely addig, míg vizsályok nem dultak keblében, oly sok élvezetes estét szerzett közönségünknek, ezen viszonyok megszűntével s az erők tömörülése folytán jövőben még többet várhatunk.

A közgyűlést Hornyay Kálmán egyleti elnök megnyitván, miután elősorolta azon nyílt rejtett okokat, melyek a lefolyt évben a dalárda tevékenységét megbéníták sőt annak lételet fenyegeték — s mintán reá utalt azon reformokra, melyek a mult tapasztalata alapján létesítendők volnának; azon reményének adott kifejezést: hogy az „ujhelyi dalárda“ vissza szerzi, de sőt növelni fogja eddigi jó hírnevét. Adja isten, hogy ugy legyen!

A mult évi tisztviselők az alapszabályok értelmében állásukról leköszönvén, a közgyűlés vezetésére elnöknek: Vass József pártoló tag, — a jegyzőkönyv vezetésére Farkas Bertalan kéretett fel.

Ezután az illető jelentések tétettek meg az egylet anyagi állásáról, majd a tisztviselők választattak meg következőleg:

Elnökek: Hornyay Kálmán egyhangulag, Alelnöknek: Dr. Sebeök Antal egyhangulag; Főjegyzőnek: Farkas Bertalan, aljegyzőnek: Bodeczky Ede; pénztárnoknak: Pataky Miklós; szertárnoknak: Grigercsik Géza; a számvizsgáló bizottság tagjaiul: Hoffory Tivadar és Szentandrási Antal.

Az egylet választmányába, a pártoló tagok közül: Vass József, Bárczy József, ifj. Farkas Lajos, Pekáry Gyula, Isépy István, Payzsos Andor rendes, — Mészák István és Szentgyörgyi Vilmos póttagokul; a működő tagok közül: Grün József, Török Gyula, Vágó Gyula, Mikovszky Bertalan, Gosztonyi Alajos és Csapják Attila rendes, — Székely Imre és Somogyi Bertalan pót-tagokul választattak be.

Választatott ezenkívül egy 8 tagból álló bizottság a karnagy mellé, a mely bizottság a belépő tagok hangképessége s azoknak be- avagy be nem vevése fölött a karnagygyal egyetértőleg határozand. E bizottság tagjaiul: Grün József, dr. Sebeök Antal, Vágó Gyula, Runyay Sándor, Gosztonyi Alajos, Geöcze Tamás, Geöcze Andor és Somogyi Bertalan választattak meg.

Ma tehát már elmondhatjuk, hogy dalárdánk utban van megfelelni szép és nemes hivatásának, — adja az ég, hogy a lelkesedés ne legyen szalmaláng, hanem olyan tűz, mely e szép célokra hivatott testületet mindenütt a legnagyobb fényvel világosítsa meg!

Különbélek.

Farsang. A vasárnap estve megtartott „iparos-egyesületi“ táncvizgalom igen fényesen sikerült, Szép és nagy közönség hullámozott alá s fel az „ó kasinó“ falfestményekkel és transparentekkel igen szépen díszített nagytermében s mellékhelyiségeiben. A közönségben összhangzatosan olvadt egybe minden vagyoni rang és felekezeti különbség, a mi Ujhelyben nagy ritkaság s minek látásán tiszta szívből tudtunk örülni. A négyeseket 80—90 pár tánczolta három collone-ban. A tánczosnók sorából, kik jobbára izléses és dicséretreméltó egyszerűséggel voltak öltözve, sok szép alak vált ki. Azt hisszük a derék rendezők szép jóvedelmet biztosítottak az egyesületi pénztár részére.

A hirneves „florencziek“ hangversenye f. hó 6-án tartatott meg a „Korona“ termében ritkán látott nagy és művelt közönség előtt. Ez europai hírű művészek játéka felett a legilletékesebb kritikai forumok már döntöttek s így mi csak egyszerű jelzésére szoritkozhatunk annak: hogy láttuk és hallottuk. Imitt-amott megütötte ugyan fülünket a ki nem elégitett élvezetsomj panasza, de hát erről a művészet istene nem tehet. Anyit azonban megtanultunk belőlök: hogy a fysiologok elmélete a színvakságról nem bogaras fészkelődés; mert ha vannak zene-süketek (amint hogy vannak) akkor amazok létezetését sem lehet kétségbe vonnunk.

De hagyjuk ezt s mondjuk el inkább helyette e hires quartett születésének történetét. — A „florenczi“ név onnan ragadt a négy jeles művész társaságára, mert Florenczben történt első szövetkezésük; — onnan indultak ki, hogy mesteri játékkukkal egész Európa műértő s zenekedvelő közönségét meghódítsák. A most már világhírű quartett vezére Becker János, ki Mannheimban született s atyjától nyerte első hegedüleczkéit. Becker abbahagyván a virtuóz pályát, a klasszikai kamarazene művelésére adta magát. Florenczben találkozott azon férfakkal, kik tervének keresztülviteléhez társul szegődtek és sikerült neki e férfiakban oly zeneértő egyéneket találni, kikből egy jeles vonós-négyes társaságot összeállított, kik azóta hű művésztársai. Második hegedűre Masi, mely hegedűre Chiostrri, gordonkára Hegyesi vállalkozott. A művész-társaság 1868. óta lelkesen fogadott vendég mindenütt, hol művelt, az igazi művészetet élvezni tudó közönség lakik. A nálunk tartott zeneestélyről lapzártakor kaptunk egy műbiralmi közleményt, melyet csak következő számunk hozhat.

Nagy rémületet keltett a f. hó 7-ikén déli órákban a városban elterjedt azon hír, hogy az izraelita iskolaház egyik termének boltozata leszakadt s romjai alá temeték a gyermekeket. A kétségbeesett szülék egész raja szaladott a helyszínére kikelt arccal s jajveszékelve, nem tudhatva vajjon az ő gyermeke nincsen-e az áldozatok között. — Az elterjedt hír a megérkező szülék örömére tulzottnak bizonyult, de fájdalom nem egészen alapatlannak, mivel a folyoson egy essőázott kötőlel leszakadván a kimenőben levő gyermekek közül 5 alábukott s mig négy kisebb-nagyobb sérüléssel menekülhetett, egy kis leány a nagy esés következtében agyvelő-rázkodást szenvedett. Az iskola igazgatóságának mindenesetre kötelessége volna annyi elővigyázatot alkalmaznia, hogy ilyen eset ne történhessék s jövőre nézve, mint értesülünk, minden óvintézkedések megtétettek s az épület szigoruan megvizsgáltatott.

Véregző ács-legények. Tudjuk, hogy városunk a „lebujoznak“ bővíben van. Egy ilyen „lebujoz“ mulatózózt a mult kedden késő este három ács s két kőműves legény, s alkalmasint „fáinul“ mert még a 11 óra is csak a két kőművesrel fuvatott takarodót, a kik bementek a leendő posta-épület udvarára. hol nappal a posta-helyiségen dolgoznak, — éjjelre pedig ugyanott meghuzni szokták magokat. — Történt-e a mulatók közt a korcsmában valami, azt nem tudjuk, — elég az hozzá, hogy az ács-legények felkerekedtek s az el-távoztakát fölkeresve, közülök az „egyiket annyira összeverték, hogy életéhez kevés a remény. Az éjjeli örök a lármaára figyelmesekké lévén, a helyszínére siettek, hol a kapitány is csakhamar megjelent, de már ekkorra a „tettesek“ kerekét oldottak; másnap reggel azonban a Hecskén mindháromt sikerült elfogni. A szerencsétlen kőműves legény a megyei kórházba szállítottatott.

Országos vásárunk f. hó 6-án tartatott meg. Az idő éppen nem kedvezett ez alkalommal, amenyiben egész napon szítalt az eső s ember, állat nyakig lueskossá lett. Az iparosok panasza általános a rossz vásár miatt, vételkedv az életnemüeknél sem volt észlelhető; csupán a marhavásárban mutatkozott eredményesebb mozgalom, ez pedig ott leli magyarázatát, hogy a tavaszi munka már küszöbön van s az igavonó állatokról idejekorán kénytelen gondoskodni minden gazda.

Rendőri dolgok. Fölvívjuk rendőrségünk figyelmét a tisztaság és az egészségügy érdekében, miszerint tegye meg mielőbb a lépéseket az iránt, hogy a város némely részében, de különösen az Ujhidutzán vagy u. n. „kispiazo“ uralkodó tisztatlanságoknak vége szakadjon. Az egymás háttára rakott rondábbnál-rondább korcsmák előtt s némely udvarban posványok, trágyadombok s erjedő hulladékok fertőztetik itt a levegőt s szolgálnak mindenféle betegségek forrásaiul. Azt hisszük a szükséghez képest 5—10—20 frt bírság segítene e bajon. — Izraelita fuvarosok annyira megterhelik szekereiket életes zsákokkal, hogy a szekér elé fogott szegény párák kimerülve kénytelenek meg-megállni, a mikor aztán oly ütlegelés és istentelen állatkinzás következik, hogy minden jó érzésű embernek föl kell habborodnia. Az ily állatkinzás jogosan büntethető. A kassai kapitányság közelébb 100 frttal bírságot egy fiakerest, ki lova nyelvét kiszakítja. — Kérjük nálunk is szigorú büntetés behozatalát az állatkinzókra.

Felkérteünk a következő sorok közlésére: A földművelés- ipar és kereskedelmi minister az 1878-iki párisi világ kiállítás alkalmából tervezett kormány bizottságot feloszlattván, erről a közönséget a hivatalos lap utján oly figyelmeztetéssel értesítette, hogy a még függőben maradt ügyek bebonyolításával a kereskedelemügyi miniszterium elnöki osztályát bizta meg, mely minden az említett világkiállításra vonatkozó kérdésekben folyó évi február hó utolsó napjáig felvilágosításokat fog adni, ezen határnapon tul azonban felszólamlásokat nem fogad el.

A sorozás a nagymihályi és gálszécsi járásban befejeztetett. Az eredmény kitünő, amenyiben a közös hadsereget illető kontingens teljes kiállításával, a honvédségnek is jutott Nagymihályt 23 Gálszécsen pedig 13 legény.

Eljegyzés. Zsolnay Gyula szerencsi járásbíró-sági hivatalnok e napokban jegyezte el Mezőssy Idát, kesznyétei birtokos Mezőssy Gusztáv szép és szeretőre méltó leányát.

Udvarias rablók. Nyirbaktán Degenfeld grófhoz pár nap előtt egy este beállit két tisztességes kinézésű uri ember s kiadják magokat élet-kereskedőknek. A gróf értekezni kezd velök, helylyel kínálja meg öket, — mint ez nagyon természetes. A szobában „hármacska” maradnak. Ekkor az egyik ur valami ürügy alatt kifordul, a mellékszobák ajtait becsukja s visszatérve, kirukkol kereken, hogy ök nem buzát, de pénzt keresnek, s hogy meggyőződjk róla a gróf ur, egyik is másik is revolvert vesz elő. Az álkereskedők erre a wertheim szekrény felnyitását követelik. A gróf nem leli a kulcsot, hanem 3500 frtot, mely éppen kéznél volt, ajánl föl vendégeinek. A két szerény gazember ezen öszszeget elfogadja s következő gyöngéd kérelmet intézi a lélekjelenlétét megörző grófhöz: „Most pedig sziveskedjk a gróf ur kalapját venni s minket a városból kikísérni. Ha egy szót szól mig kiérünk, a legkisebb jeladásra agyonlőjük!” Ily szives felhívásnak lehetetlen lévén ellentállani, kocsira ültek s mintha semmi sem történt volna, kihajtottak a városból. Itt aztán megengedték, hogy a gróf vissza gyalogolhasson. — „Máskor is tesszük tiszteletünket” — e szavakkal bucsuzott el a két gézengúz. A gróf azonban aligha mondta: „legyen szerencsém!”

Kisvárdán bizonyos izraelita nő nagy menyiségű liba-tepertőt sütvén, bezárta azt egyik szobába, maga pedig férjével a mellék szobába tért nyugalomra. Éjjel a „liba-tepertős” szobában zaj hallatszik: persze, nagy lett az ijedelem; viszik a tepertőt. — A férj oda megy az ajtóhoz s lármát csap, a nő segélyért kiabál az ablakon kifelé. A tolvajok feszítik az ajtót, mely mögöl a férfi kiabál, de ennek a kétségbeesés óriás erőt ad s a tuinani erőnek ellenszegül annyira, hogy a tolvajok kudarcot vallva, az ablakon ugrálnak ki, a hol be is öttek. Ez alatt segély érkezett az utcáról s fel-

nyitvatván a „tepertős” szoba, ott egy nagy kést, pisztolyt és töltényeket találtak, melyeket a tolvajok ott feledtek. — A megrémült izraelitára s nejére annyira hatott ez esemény, hogy azóta ágyban fekvő betegek.

Vadász szerencsétlenség. Nagyszalánczon közelebb vaddisznókra vadásztak. Egy meglőtt kan bírt még annyi erővel, hogy odább iramlott. Három kerülő ment utána felkeresésére, meg is találták fektében, s az egyik legény újra rá lőtt, de halálra még most sem találta. A sebzett állat dühösen neki ront. — A kerülő szerencsés szökéssel kikerüli a támadást, de nem úgy mellette álló társa; mert ezt a dühös vad nem csak feldöntötte, hanem mellének bal részén az izmokat is végig hasítá. Kassáról vittek ki orvost, ki a tátongó sebet összevararta és a további gyógykezelést elrendelte. F. K.

Öngyilkosság. Graselly Ede tokaji kereskedő folyó hó 5-én este ismeretlen okból magát agyon lötte. A szerencsétlen 20 éve, hogy Tokajban lakik, hol közbecsülésben részesült. Rövid időköz alatt ez a második öngyilkossági eset Tokajban, a menyiben pár hét előtt Tóth Sámuelnek természetes leánya villóval mérgezte meg magát és pedig oly adagban, hogy megmentéséről szó sem lehetett.

Mai számunkhoz Jánosi Gyula jó nevű pozsonyi magkereskedő idei árjegyzéke van mellékelve.

Irodalom.

A „Magyar Lexikon”-ból megjelent a 19- és 20-ik füzet. A 19-ik füzetnek melléklete: építészeti, — még pedig a reimsi székesegyház és a kölni székesegyház keleti oldala. A 20-ik füzet melléklete: takarmány-anyagok vegyészeti összetételének grafikai ábrázolása. A 20-ik füzetbe van fejezve a válatat II. köteté, mely magában foglalja az „Asuncion-Banko” szótát.

A „Képes családi lapok” 7-ik füzete következő érdekes tartalommal jelent meg: A legyözhe-

tetlen (elbesz.) Balázs Sándortól. — Adrienne grófnő (elbesz.) Mérytől. — Ujvére (költ.). — No. sir. (történet a tengerész életből) Littrow H.-tól. — Az eltemetett gyémánt. Rosenthal L.-tól. — Aitató (szerelmi és vadászkaland) N. F. — A tél Oroszországban. Aliczky Gyulától. — A coca és a pentao. — Frankenburg Adolf. — Az alamizsna. — Algiri regélő. — A téli éjben. — Fészket rakó halak. — A béka és fejlődése. — A természetből. — Hasznos tudnivalók. — Egy kutya életéből. — Különfélék. — Apróságok. — Gondolatok. — Képek. Frankenburg Adolf. — Ujvére. — Az alamizsna. — Algiri regélő. — A téli éjben. — A törpe túskehal. — A gurami vagy szaglász. — A béka fejlődése. — Egy kutya életéből.

Üzleti tudósítás.

Hivatalos piaczi ár-kimutatás

1879. február hó 7.

			frt.	kr.
Buza	75 klgr. sulyu	1 hect.	5	59
Gabona	70 klgr.		3	50
Árpa	60 „		3	—
Zab	40 „		1	60
Kukur.	75 „		3	—
Burgonya	75 „		1	50
Borsó	75 „		7	50
Lencse	75 „		3	75
Paszuly	75 „		4	12
Köl. kása	75 „		6	—
Vaj	1 liter		1	—
Szesz				31
Marhahus	1 klgr.			44
Szalona uj				70
Sertés-zsír				72
Széna	méter mázsa		3	—
Alom szalma				70

Hivatalos s magán árverési hirdetések díja, nemkülönbön olyanoké, melyek kiemelése nem kívánatik, 1—100 szög 1 1/2 kr. azonfelül 1 kr.

Kiemelt, keretelt rendes kereskedelmi s üzleti hirdetések mértékét szerint számítottak és pedig egy centiméter 2 kr.

Bélyegdíj mindenkor 30 kr.

HIRDETMÉNYEK.

Pályázati hirdetés.

Alólirt takarékpénztár részéről, alapszabályok értelmében pályázat nyitattik — ujonan szervezett könyvelői, segéd-könyvelői és leköszönés folytán üresedésbe jött pénztárnoki — állásokra; és pedig könyvelői 800 frt. — segéd-könyvelői 500 frt. és pénztárnoki állás 500 frt. havonként előlegesen teljesítendő fizetések mellett. Tartozván könyvelő 1000 frt. pénztárnok pedig 2000 frt. o. é. — készpénz, vagy elfogadható zálog, jelzálog általi biztosítékot nyújtani. Az elválasztott pályázó 1879 márczius 1-én köteles hivatalát elfoglalni. A pályázni kívánók felhivatnak, hogy ismerettségök és jártasságokat igazoló okmányokkal felszerelt kérvényöket 1879 febr. hó 25-ik napjáig az igazgatóságához személyesen vagy posta útján nyújtsák be.

Szerencs 1878. decz. 30.

„Szerencs-vidéki takarékpénztár igazgatósága”.

Eladó

szabad kézből igen kedvező feltételek mellett a sárospataki felső-malomkő-bányából több részlet melyek egyenkint 56—70 forint évi tiszta jövedelmet biztosítanak.

Értekezhetni alólírott tulajdonos és megbízottal Szatmáron. Giród-utca 813. sz.

I-3

Lamboy József.

A Kazinczy-utcában 515. szám alatti emeletes házban több emeleti és földszinti lakrészek folyó évi áprilishó 24-től kezdve bérbe adandók. Értekezhetni alólírotnál.

Sátoralja-Ujhely, 1879. február hó 9.

Némethy Menyhért,

izr. hitk. jegyző.

Hirdetés.

Van szerencsém Sátoralja-Ujhely város és vidéke nagy-érdemű közönségének becses tudomására hozni, hogy Sátoralja-Ujhely városában (főutca Kollener József ur házában) 1878-ik év augusztushó 15-én

egy keztü- és sérvkötelék-üzletet

nyitottam, melyben saját gyártmányu keztükből, sérvkötelékekből, szeméremkötőkből, harisnyaszalagokból stb., nagy mennyiségeket tartok készletben és minden ezen szakba vágó javítási munkát gyorsan és pontosan elvégezem.

Kívánatra minden ezen szakmába vágó árucikkeket vett mérték szerint készítek és keztük, szarvasbőr-nadrágok, bőrvánkosok stb. tisztítására vállalkozom.

kiváló tisztelettel

HORNÍK H.

keztüös és sérvkötelék készítő.

5—6

Fül-olaj

Dr. Schmidt főorvostól, gyógyít mindennemű siketiséget, ha csak nem vele született. (Nagyothallás, fülzuga) azonnal eltávolítatik.) Ára egy üvegnak használati utasítással együtt 2 frt. Vidékre 2 frt 40 kros postautalvánnyal történt beküldése mellett azonnal s bérmentesen megküldetik.

Fő-lerakóhely: Grätz Gyulánál. Bécs, VI. Mariahilferstrasse 79. sz.

Bizonyítvány. Több mint 12 év óta betegség folytán mitsem hallottam balfülemre, mi reám nézve foglalkozásaim közben végtelenül zavaró és terhes volt; semmi alkalmazott szer sem akart használni, mig végül mintegy három hét előtt egy öreg barátom ön fülolajára figyelmessé tett. Minthogy már sok mindent használtam, ezzel kísérletet akartam tenni s kimondhatatlan örömemre már egy fél üvegnak használása után, mintegy 14 nap alatt teljesen visszanyertem hallásomat. — Ezért minden hasonló bajban szenvedőnek legjobb lelkiismerettel ajánlhatom ezen fül-olajat.

Fürstenwalde 1878. aug. 8.

5—5

Steinberg Gyula.

Magyarfajú szarvasmarha eladás.

A sárospataki hercegi Uradalom, a sárospataki vasuti állomástól 1/4 órányira fekvő végardói gazdaságában, folyó év martiushó 17-én délelőtt 11 órakor nyilvános árverésen 22 darab számfeletti magyar fajú szarvasmarhát fog eladatni és pedig:

1)	2 darab	4 éves üszőt,
2)	2 „	3 „ „
3)	2 „	2 „ „
4)	2 „	1 „ „
5)	2 „	1 „ bikát,
6)	6 „	2, 3, 4 „ „
7)	2 „	4 „ ökröt,
8)	2 „	3 „ „
9)	2 „	2 „ „

Sárospatak, február hó 7-én 1879.

Boross Gyula,

urad. igazg. tisztartó.

A garanyi gazdaságban

eladó:

40 darab	öreg kos,
10 „	éves „
315 „	öreg ürü,
80 „	éves „
150 „	öreg anya
60 „	éves „

Az árak iránt értekezhetni alólírotnál.

Garany, 1879. január hóban

Dinnyés Kálmán,

3—3

számartó.